

Den skjulte historie bag vers fyrre – nummer nitten

Det andet ve — del seks

Jeff Pippenger
2026-07-20

Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring supplerer hinanden; det vil sige, at de sammen fuldkommengøres.

“I Åbenbaringen mødes og afsluttes alle Bibelens bøger. Her er fuldendelsen af Daniels Bog.”
The Acts of the Apostles, 585.

Bibelfroftiens riger skal være genstand for profetistuderendes opmærksomhed, for det er dér, den ydre historie om de sidste dage først og fremmest fremstilles.

„Det er langt bedre i lyset af Guds ord at lære de årsager at kende, som styrer rigers opgang og fald. Lad den unge studere disse beretninger og se, hvordan nationers sande fremgang har været knyttet til en antagelse af de guddommelige principper. Lad ham studere historien om de store reformatoriske bevægelser og se, hvor ofte disse principper, skønt foragtet og hadet, og deres forsvarere bragt til fangehullet og skafottet, dog netop gennem disse ofre har sejret.“
Education, 238.

Hellige historier, hvad enten det drejer sig om de „store reformatoriske bevægelser“ eller om „kongerigernes opkomst og fald“, er i Guds Ord et spørgsmål om liv eller død. Paulus nedskrev i 2 Thessalonikerbrev kapitel to, at de, som ikke elsker sandheden, og som derefter modtager en kraftig vildfarelse, gør det, fordi de valgte at forkaste det budskab, Paulus identificerede i afsnittet. Afsnittet identificerer forholdet mellem det hedenske Rom og det pavelige Rom, hvilket også er forholdet mellem Pergamos og Thyatira og ligeledes forholdet mellem jern og ler, såvel som forholdet mellem dragen og dyret. Det pavelige Roms opkomst, repræsenteret ved Thyatira, og det hedenske Roms fald, som repræsenteret ved Pergamos, er en sandhed, som de, der modtager en kraftig vildfarelse, hader.

I den milleritiske historie drejede striden mellem milleritterne og protestanterne, som fandt vej til pionerkortet fra 1843, sig om, hvilken historisk magt der i Daniel elleve, vers fjorten, blev fremstillet som „dit folks røvere“. Var røverne det hedenske Roms fremkomst, sådan som milleritterne hævdede, eller var det seleukidernes fald, som protestanterne påstod?

„Hver nation, som er trådt frem på handlingens skueplads, har fået lov til at indtage sin plads på jorden, for at det kunne ses, om den ville opfylde ‘Vægterens og den Helliges’ hensigt. Profetien har fulgt verdens store imperiers—Babylons, Medo-Persiens, Grækenlands og Roms—opkomst og fald. Med hver af disse, ligesom med nationer af mindre magt, gentog historien sig. Hver havde sin prøvetid, hver svigtede, dens herlighed blegnede, dens magt forsvandt, og dens plads blev indtaget af en anden....“

„Ud fra nationers opkomst og fald, sådan som det klart fremstilles på den hellige skrifts sider, må de lære, hvor værdiløs blot ydre og verdslig herlighed er. Babylon, med al sin magt og sin pragt, hvis lige vor verden siden aldrig har skuet, — magt og pragt, som for datidens mennesker syntes så faste og bestandige, — hvor fuldstændigt er det ikke forsvundet! Som »græssets blomst« er det gået til grunde. Således forgår alt, som ikke har Gud til grundvold. Kun det, som er knyttet til hans hensigt og giver udtryk for hans karakter, kan bestå. Hans principper er det eneste faste, vor verden kender.“ Education, 177, 184.

Den bibelske historie er det syn, som Salomo sagde, at den, der mangler, skal gå til grunde. Milleritterne erkendte og forkyndte de hundrede og halvtreds år, der fremstilles som „fem måneder“ i Åbenbaringens kapitel ni, vers fem og ti, men de trængte ikke dybt ned i den historie, der fremstilles i Åbenbaringens kapitel ni. De identificerede med rette de fem måneder i vers ti, men mente øjensynligt, at fordi både vers fem og ti indeholder udtrykket „fem måneder“, repræsenterede det blot en understregning af den profeti om pine, der fremstilles i begge vers. Det kan nu let påvises, at når vers fem fremstiller „fem måneder“, repræsenterer det hundrede og halvtreds år, som begyndte ved Muhammeds død i 632 og endte i 782 med ydmygelsen af kejserinde Irene af det byzantinske, eller østromerske, rige.

Pionererne havde ret i deres anvendelse af vers ti på slaget ved Nikomedia den 27. juli 1299 som begyndelsen på de hundrede og halvtreds år, der afsluttedes med ydmygelsen af den sidste Konstantin, som regerede i Konstantinopel, den 27. juli 1449. Linje på linje identificerer en periode på hundrede og halvtreds år verdensomspændende islam, som repræsenteret ved både islams første ve af Arabien og islams andet ve af Tyrkiet. Den islam, der ydmygede både kejseren og kejserinden sammen, identificerer verdensomspændende islam som erobrende et kongerige, der består af en kvinde, repræsenteret ved Irene, og en mand, repræsenteret ved Konstantin den sidste.

I de hundrede og halvtreds år, som ender med Irenes ydmygelse, overtager Arabiens islam kontrollen over det byzantinske område eller territorium og efterlader Irene i en så ydmyget stilling, at hun blev tvunget til at betale tribut i tre år, blandt andre pålagte byrder. Da ydmygelsen af Konstantin den sidste fandt sted, markerede den begyndelsen på en fireårig periode, som ender med en belejring og omstyrtelsen af det østlige Roms hovedstad. I begge tilfælde var det islam, arabisk islam for Irene og tyrkisk islam for Konstantin den sidste. I de sidste dage vil den verdensomspændende islam, som er repræsenteret ved de to vidner, arabisk og tyrkisk islam, fremstillet i det første og andet ve; først tage territoriet og derefter hovedstaden. Den politiske enhed i de sidste dage, repræsenteret ved det østlige Roms Konstantin, er symbolsk gift med den religiøse enhed i de sidste dage, repræsenteret ved det østlige Roms Irene. Jeg bruger betegnelsen politisk og religiøs enhed for at tydeliggøre, at symbolet på dyrets billede først forekommer i De Forenede Stater og dernæst i verden. Dyrets billede er det symbolske ægteskab mellem Konstantin og Irene, som begge ydmyges ved at miste deres territorium og hovedstad til islam.

Deres ægteskab identificeres ved at sammenstille de to historier, og det blev forbilledliggjort ved ægteskabet mellem Constantia og Licinius i 313, da Milanoediktet blev sat i kraft, og den symbolske menighed Smyrna endte, og den symbolske menighed Pergamos begyndte. De, som Paulus identificerer som dem, der modtager en kraftig vildfarelse, nægter at se Paulus’

advarselsbudskab, som omfatter et frafald, før lovløshedens menneske åbenbares. Frafaldet finder sted i Pergamos' historie, og lovløshedens menneske blev åbenbaret i 538, da menigheden Thyatira begyndte.

Lad ingen bedrage jer på nogen måde; thi den dag kommer ikke, medmindre frafaldet først kommer, og syndens menneske åbenbares, fortabelsens søn, han, som står imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud eller dyrkes, så han som Gud sætter sig i Guds tempel og udgiver sig selv for at være Gud. 2 Thessalonians 2:3, 4.

Det østlige Roms historie frembyder to vidnesbyrd om den profetiske sandhed, som også fremstilles i det symbolske forhold mellem det østlige Rom og det vestlige Rom. I dette forhold er det vestlige Rom kirken, og det østlige Rom er staten. Rom er en forening af kirke og stat, fremstillet som jern og ler i Daniels bog, kapitel to.

En grund til, at det overbevisende kan ses, at verdensomspændende islam i de sidste dage kommer imod en magt, der fremstilles som en kombination af kirke og stat, idet den tager dens territorium og hovedstad, understøttes af to andre vidner fra den hellige historie i Åbenbaringen ni. Osman erobrede Nikomedias territorium den 27. juli 1299, og derpå erobrede han Nikæas territorium to år senere i 1301. Hans søn erobrede hovedstaden Nikæa i 1331, og den samme søn erobrede hovedstaden Nikomedia under en fireårig belejring, som endte i 1337. Pionererne markerede den 27. juli 1299 med Osman, men så aldrig på det næste slag, slaget om Nikæa, som det historiske andet skridt til oprettelsen af det Osmanniske Rige. Den 27. juli 1299 var det første skridt af flere skridt frem mod søndagsloven. De første to skridt af tyrkisk islam identificerede begyndelsen på en profeti, som endte i 1449, dernæst igen i 1840, dernæst igen ved 11. september og dernæst igen den 31. december 2023.

Det første af disse to skridt markerede ikke blot begyndelsen på hundrede og halvtreds år, men det markerede også begyndelsen på otteogtredive år. Det begyndte med, at Osman tog Nikomedias område, og det endte otteogtredive år senere, da Osmans søn indtog Nikomedias hovedstad ved afslutningen af en fireårig belejring i 1337. Tallet otteogtredive repræsenterer „oprejsning“, og det indledende skridt, hvor Osman tog området, markerede den tyrkiske islams oprejsning. I dette første skridt på otteogtredive år markerer en „fireårig“ belejring afslutningen. Ved det sidste skridt af de hundrede og halvtreds år fuldbyrdes ydmygelsen, og fire år senere, i 1453, indtages det østlige Roms hovedstad.

Hvad enten det var de osmanniske tyrkere i 1453 eller Osmans søn, der indtog både Nikomedia i 1337 og Nikæa i 1331, så havde hver hovedstad i alle tre tilfælde på et tidspunkt i historien tjent som hovedstad for det østlige Rom. Alle tre linjer identificerer erobringen af det østlige Rom. Hver af disse tre linjer identificerer islam som den magt, der først erobrer området og derefter hovedstaden i det østlige Rom. Navnet på alle tre hovedstæder er det samme som navnet på området. Hver af de tre linjer har særskilte historiske alfa- og omega-skikkelser. Idet der identificeres et forhold mellem kirke og stat gennem islams ydmygelse af både kejser og kejserinde, knytter den profetiske ydmygelse deres linjer sammen med det vestlige Rom, som også blev ydmyget af Konstantin den Store, da han i 330 valgte Konstantinopel frem for byen Rom. Det

vestlige Roms endelige ydmygelse kom i 476 med den sidste kejser, og derfra fortsatte dets tilbagegang hastigt.

Vestriget Rom i forhold til Østrom var kirken; Østen var staten. Ydmygelse i begyndelsen i 330, dernæst ydmygelse i 476, og så i 782 og så igen i 1449. En linje af ydmygelse, der begynder med delingen af et rige, efterfulgt i 476 af ydmygelsen ved at miste kejseren og dermed imperiet, for derefter at blive fulgt af islam, som bragte ydmygelse først over Østens territorium i 782 og siden over Østens hovedstad i 1453.

Bibelfroftiens islam bringer både den østlige og den vestlige Roms linje frem i lyset, og det lys, som islam frembringer i dag, er i overensstemmelse med, men langt ud over, hvad islams grundlæggende lys var for de milleritiske pionerer. Prøvetiden, som begyndte i 2024 med spørgsmålet om, hvem der er »dit folks røvere, som stadfæster synet«, var alfaen i prøvetiden, og nu, ved afslutningen af prøvetiden, følger lys fra emnet om islam i Åbenbaringen kapitel ni vidnesbyrd om den vestlige og den østlige Rom til, som aldrig blev vurderet før disse nuværende sidste dage.

Islams profetiske linjer, som er fremstillet i kapitel ni til elleve, sammenfører de historiske linjer, der findes i Daniel 11, vers 10 til 16, ved at tilvejebringe vidnesbyrd, som knytter sig til linjer, der allerede er under behandling i disse artikler. Men inden for den profetiske fremstilling af Islams fremkomst findes også fremkomsten af både Milleritternes bevægelse og de hundrede og fireogfyre tusindes bevægelse. To fireårsperioder, fast placeret inden for og som en del af Åbenbaringen 9's tidsprofetier, aflægger vidnesbyrd om de fire år fra 1840 til 1844. I 1844 er profetisk tid ikke længere, så den symbolske fireårsperiode defineres ved sine profetiske kendetegn, ikke ved tid. Den første fireårsperiode identificerer Islam, der erobrer Nikomedia, den tidligere østromerske hovedstad, i 1337, otteogtredive år efter at hans far erobrede området. De anden fire år identificerer ydmygelsen af Østroms politiske og religiøse herskere i 1449, frembragt ved Islam, og de tredje fire år identificerer en herlig manifestation af Guds magt, da engelen, som oplyste jorden med sin herlighed, steg ned den 11. august 1840.

Milleritternes historie om den første og den anden engel svarer til den tredje engels historie under beseglingen af de hundrede og fireogfyre tusind. Dette afsluttende beseglingsværk er syndens udslettelse; det er foreningen af guddommelighed med menneskelighed, og det finder sted under en krigsførelse, som føres frem af islam.

Og han åbnede afgrunden; og der steg røg op af afgrunden som røgen fra en stor ovn; og solen og luften blev formørket på grund af røgen fra afgrunden. Og ud af røgen kom der græshopper over jorden; og der blev givet dem magt, ligesom jordens skorpioner har magt. Og det blev befalet dem, at de ikke skulle skade jordens græs, heller ikke noget grønt, heller ikke noget træ, men kun de mennesker, som ikke har Guds segl på deres pander. Åbenbaringen 9:2–4.

Den fuldkomne opfyldelse af enhver profeti finder sted i de sidste dage, så dette afsnit identificerer beseglingen af de hundrede og fireogfyre tusind. Profetien om islam i Åbenbaringen 9 giver den historiske nøgle til at sammenføje den mest fuldstændige illustration af den magt, der stadfæster synet, i den historie, som kulminerede den 11. august 1840, da islam blev holdt tilbage. Fra dette

punkt strakte vidnesbyrdet i Åbenbaringen 9 sig ind i kapitel 10 og historien om den første og den anden engel. Dernæst indtræffer i kapitel 11 det tredje ve pludseligt ved søndagsloven, hvilket er det tidspunkt, hvor den tredje engels høje råb begynder. Kapitel 9 er islams nøgle til at organisere rigers opkomst og fald, sådan som det er fremstillet i Daniel og Åbenbaringen. Kapitel 10 og 11 identificerer de hundrede og fireogfyrre tusind vise jomfruers erfaring. Kapitel 9 identificerer det symbol, som stadfæster det ydre syn, og kapitel 10 og 11 identificerer det indre syn, der er forbundet med at følge Lammet ind i det Allerhelligste.

Åbenbaringen kapitel ti indledes med Kristus som den vældige engel, der stiger ned med en lille bog åben. Denne begivenhed blev opfyldt den 11. august 1840 ved afslutningen af profetien i Åbenbaringen ni, som angiver tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage. Åbenbaringen ti fremstiller den efterfølgende historie, indtil budskabet blev bittet i Johannes' mave den 22. oktober 1844. De fire år fra 1840 til 1844 begynder med den første engels ankomst og ender med den tredje engels ankomst. De fire år, der fulgte efter opfyldelsen den 11. august 1840, blev forbilledligt fremstillet ved fire år fra 27. juli 1449 til 1453 ved begyndelsen af de tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage. Begge disse fireårsperioder stemmer overens med de fire år under belejringen af Nikomedia fra 1333 til 1337. Symbolsk blev det østlige Rom erobret af islam tre gange. Først ved belejringen af Nikæa i 1331, dernæst den fireårige belejring af Nikomedia i 1337 og derefter belejringen af Konstantinopel i 1453.

Diocletian delte juridisk Rom i øst og vest i 293, og Konstantin delte profetisk Rom i øst og vest i 330. I 395, ved kejser Theodosius I's død, blev riget formelt og varigt delt, idet han testamenterede øst og vest til sine to sønner. Den katolske kirke blev delt i øst og vest i 1054 ved det „store skisma“. Delingen var gradvis, ligesom det efterfølgende forfald var det. Delingen består den dag i dag. Inden for halvtreds år fra denne dato indledte den vestlige kirke i Rom omtrent to hundrede års korstog mod islam. Vestrom faldt, da det mistede sin sidste kejser i 476. Østrom faldt i 1453. Det pavelige Rom faldt i 1798. Det hedenske Rom blev delt i øst og vest i 293, 330 og 395. Det pavelige Rom blev delt i øst og vest i 1054. Søster White identificerer rigers opgang og fald som et primært referencepunkt i studiet af Guds Ord.

De riger, som føres frem i historiens lys fra Åbenbaringens niende kapitel, styrker argumentet for, at det er Rom, der fastlægger synet. Den profetiske forbindelse mellem islam og de hundrede og fireogfyrre tusinde er bevis for, at midnatsråbets budskab, som blev forbilledliggjort ved, at Kristus red ind i Jerusalem på et æsel, er fremstillet ved en tidsprofeti, som begyndte på tidspunktet for det første ve, fortsatte videre i profetiens anden del i det andet ve og nåede sin opfyldelse i den fireårige historie, hvor Miller-bevægelsen under den første og den anden engels budskab begyndte med opfyldelsen af netop denne profeti. Profetien begyndte med symbolet „otte og tredive år og to år“ (1299 og 1301), som markerede islams fremkomst, og den afsluttedes med symbolet „otte og tredive år og to år“ (1838 og 1840), som markerede Milleritternes fremkomst.

I 1844, ved afslutningen af milleritternes fireårige periode, som var blevet forbilledliggjort ved belejringen fra 1333 til 1337 og den profetiske tid fra 1449 frem til belejringen i 1453, skulle profetisk tid ikke længere anvendes. Oprejsningen af de hundrede og fireogfyrre tusinds banner er direkte forbundet med den profeti, hvor islam bliver opløftet.

Juda, du er den, som dine brødre skal prise; din hånd skal være på dine fjenders nakke; din faders sønner skal bøje sig for dig. Juda er en løveunge; fra rov, min søn, er du steget op; han krøb sammen, han lagde sig som en løve og som en gammel løve; hvem skal vække ham op? Scepteret skal ikke vige fra Juda, ej heller herskerstaven fra mellem hans fødder, indtil Shilo kommer; og ham skal folkenes lydighed tilhøre. Han binder sit æselføl til vinstokken og sin æselhoppeføl til den ædle vinstok; han tvætter sine klæder i vin og sin dragt i druers blod. Hans øjne er mørke af vin, og hans tænder hvide af mælk. 1 Mosebog 49:8–12.

De hundrede og fireogfyrre tusinde afspejler Kristi karakter fuldkomment, og Kristus er blandt andre symbolske fremstillinger »den udvalgte vinstok«. Ismael betegnes som en »vild« mand i 1 Mosebog 16,12.

Og han skal være et vildæsel af et menneske; hans hånd skal være imod hver mand, og hver mands hånd imod ham; og han skal bo i nærværelse af alle sine brødre.

Ordet, der oversættes som »vild«, er det vilde arabiske æsel. Kristi repræsentanter i de sidste dage rider på budskabet om det vilde arabiske æsel, det æsel som Kristus red ind i Jerusalem på, det æsel som til sidst talte, efter at Bileam havde slået det tredje gang. De budbringere, der forkyndte det budskab, som gav kraft til den første engels budskab i 1840, så ikke en relevant og vigtig profeti på et hundrede og halvtreds år i netop den profetiske historie, hvor det budskab, der gav bevægelsen kraft, var placeret. De så ikke to fireårsperioder i selvsamme tidsprofeti, som var forbillede på historien fra 1840 til 1844. Løven af Judas stamme åbner nu lys fra de »gamle stier«, som aldrig før er blevet set, og det er lys, som stemmer overens med det lys, der har åbnet sig siden 31. december 2023. Det fjerner enhver tvivl om, hvorvidt det er islam, der slår Nashville. Lyset oplyser symbolet på Rom og bliver således en omega-erklæring til alfa-striden i 2024 om dit folks røvere, og det er også omega-symbolet på striden om selvsamme symbol i milleritisk historie. Det identificerer, at islam i Åbenbaringen ni's tidsprofetier er det ydre budskab under den indre historie i de hundrede og fireogfyrre tusinds beseglingstid. Vi har undervist i dette forhold i nogen tid, men det kan nu påvises på én linje, der begynder i Åbenbaringen ni og ender i Åbenbaringen elleve. Den tredje fireårsperiode, forbundet med islams tidsprofeti, som blev opfyldt fra 1840 til 1844, illustrerer de hundrede og fireogfyrre tusinds beseglingstid. Ved det store jordskælv i Åbenbaringen elleve ophøjes de hundrede og fireogfyrre tusind som et banner.

I Ezekiel syvogtredive er oprejsningen af Guds folk som en hær en proces i to trin, som var blevet forbilledliggjort ved Adams skabelse. Først blev Adam dannet af leret, dernæst indblæste Kristus livsånde i ham. I Ezekiel danner den første profeti de døde legemer, men de er stadig døde. Derefter blæses de fire vinde over legemerne, og de rejser sig som en mægtig hær. Tallene otteogtredive og fyrre repræsenterer disse to trin.

Vi vil fortsætte med disse emner i den næste artikel.

Derefter var det jødernes fest, og Jesus drog op til Jerusalem. Men der er i Jerusalem ved Fåreporten en dam, som på hebraisk kaldes Bethesda, og som har fem søjlegange. I disse lå en stor mængde syge, blinde, lamme og vanføre og ventede på vandets bevægelse. For en engel steg til bestemte tider ned i dammen og bragte vandet i oprør; den, som da først efter vandets

oprøring steg ned, blev helbredt, hvilken sygdom han end led af. Og der var en mand, som havde været syg i otteogtredivé år. Da Jesus så ham ligge og vidste, at han allerede havde været i den tilstand i lang tid, sagde han til ham: Vil du være rask? Den syge mand svarede ham: Herre, jeg har ingen til, når vandet bringes i oprør, at hjælpe mig ned i dammen; men mens jeg er på vej, stiger en anden ned før mig. Jesus siger til ham: Stå op, tag din seng og gå. Og straks blev manden rask og tog sin seng og gik; og det var sabbat på den dag. Johannes 5:1–9.

Stå nu op, sagde jeg, og drag over bækken Zered. Så drog vi over bækken Zered. Og den tid, i hvilken vi drog fra Kadeshbarnea, indtil vi kom over bækken Zered, var otte og tredivé år, indtil hele den generation af krigsdygtige mænd var udslettet fra lejren, sådan som Herren havde tilsvoret dem. Femte Mosebog 2:13, 14.